

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Quinam sint in statu, ut participes fieri possint meritorum Jesu Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Quinam sint in statu, ut participes fieri possint meritorum JESU Christi.

ARTICULUS V.

INstrue me, Domine. & adiscam à te ipso, quomodo habere se quis debeat, ut manum mittere possit in thesauros tuos, sequè tuis locupletare bonis.

Non nisi in hac vita mereri possumus.

Oportet ipsum esse, inquit mihi, nec beatum, nec damnatum, id est, neque in caelo, neque in inferno. Esse beatum in caelo, non est tempus meritorum, sed praemiorum: Esse contra damnatum in inferno, est esse extra tempus meritorum & in statu suppliciorum. Uterque status est in aeternitate, quò dum perventum est, nulla amplius fit mentio meritorum, nec bonorum nec malorum, sed solummodò retributionum vel felicem vel miseram post se trahentium sortem, eòquòd elapsum sit tempus, quod solum determinatum est ad colligendum vel merita vel demerita. Ecce quare dixerim in Evangelio: Oportet operari donec dies est; venit nox, quando nemo potest operari. Dies vester est totum tempus vitae vestrae ab ortu usque ad occasum, concessum vobis ex integro ad operandum; & ve-

Joan 9.

stra, quam collocatis opera, non collimat aliò, nisi ut magnum accumuletis meritorum acervum pro aeternitate.

Operamini benè, dum dies est vester, memores habere vos non nisi unicum, qui semel dilapsus non revertetur amplius, nec alium vos unquam deinceps habituros: aspiciete illum inter duas magnas aeternitates; unam ipso priorem, & alteram ipso posteriorem, & videte quam brevis sit ipse: interim incredibili cum celeritate fugit, quem fugere non ita sinite, quin impendatis illum benè, quin laboretis indefesse, quin consideretis, omnes horas, omnia momenta unicæ vestrae diei, tanti esse pretii, tanti valoris, ut quodlibet ex illis comparare tibi possit coronam aeternam, quæ omnia mundi regna longo post se relinquat intervallo. Die pulsâ & appulsâ nocte in mortis hora, actum est, non amplius fiet sermo de meritis, nec de novis acquirendis lucris: non possidebis per totam magnam aeternitatem, nisi quod comparaveris brevis hujus diei tempore.

Quanti inter sit, operari singulis momentis ad merendum caelum.

Cccc 2 Omnes

Omnes igitur, mi Domine, omnes homines, qui sunt in tempore, tempus possident ex tuis participandi meritis, & omnes indiscriminatim, quicumque sint illi, facultatem tenent, suas in thesauros tuos, ad locupletandum se, inferendi manus?

Extra Ecclesiam nemo quidquam potest mereri.

Ita, omnes possident tempus & omnibus ad hoc facultas est, sed non omnibus ejusdem est exercitium: divitiarum mearum non sunt, nisi in domo mea, & qui meus non est domesticus, non habebit partem illarum. Domus mea est Ecclesia, porta hujus domus est Baptismus; qui non transierit per hunc, non intrabit domum meam, nec bonorum meorum habebit partem. Sic omnes infideles revera eo sunt loco, ut participare possint ex inexhausto meritorum passionis meae thesauro, siquidem tam bene preparata sunt illis, quam aliis; sed reipsa non participant, eoquod nondum intraverint in domum meam, ubi liberaliter illa distribuo domesticis fidei.

An ergo sufficit, Domine, Baptizatum esse, ut tuam quis intret Ecclesiam, & accensus tuis censeatur domesticis? sicine omnes haeretici, qui baptizati sunt verè ex meritorum tuorum participant thesauro? eoque divites erunt in aeternum?

Non sufficit, respondet mihi, meam semel intrasse Ecclesiam, sed oportet in illa perseverare, & ab ea separari nunquam: intrarunt illi quidem per Baptismum & in gratiarum mearum venerunt partem, quando infantes erant; sed egressi sunt ex illa, dum rationis obtinuerant usum; & quia amplius meos agere noluerunt domesticos, nec illos amplius admittere volui ad participandas divitias thesauri mei.

Revoca in mentem eam, quam in Evangelio dedi comparisonem: *Ego sum vitis, & vos palmites*. Ego nihil recipio à vobis, sed vos omnia recipitis à me. Ego namque largior vobis esse, vitam & virtutem producendi fructus: Ego sum in vobis, & vos estis in me; & in hoc statu fecundi estis bonis fructibus & divites meritis, sed sine me nihil potestis facere.

Ut aliquis palmes producat fructus, necessario quatuor requiruntur; Et modo haec habeat, sufficiunt ipsi. Primum, oportet ipsum conjunctum esse viti, si enim rescindatur inde, nulli amplius servit commodo, nisi ut comburatur. Secundum, oportet vivere ipsum eadem vitis vitâ, & nutrir radicali ipsius humore: quamvis enim ipsi conjungatur, absque eo moritur, exarescit, & nihil produ-

Joan. 15.

Pulchra comparatio vitii & palmitum allata à Jesu Christo.

cere

cere potest. Tertium, oportet ipsum calefieri calore quodam coelesti, & fructus ipsius ab arboribus solis perducere ad maturitatem, alias nihil, quod alicujus valoris sit, progignet. Et quartum, oportet ipsum custodiri à gelu, grandine, & aliis externis impedimentis, quæ destruerent ipsius fructus, ipsumque redderent inutilem. Ecce ad amissim delineationem status, quem tenere quis debet, qui participare vult e fructibus Passionis Redemptoris, qui ipsius sunt merita.

Inprimis oportet palmitem conjunctum esse suo stipiti, alias nunquam aliquem progignere poterit fructum. Quicumque non est conjunctus Jesu Christo, nunquam habere poterit aliquod meritum: Conjunctio hæc efficitur per fidem, cujus unitas constituit unitatem Ecclesiæ Catholicæ, quæ est Corpus mysticum Salvatoris; & quicumque in hæc constitutus est unitate, censetur membrum Corporis ipsius, & si haberet nonnisi hoc unicum, stupendas possideret prærogativas. Quando dicitur, quod Ecclesiæ sit sancta, quod sit sponsa Jesu Christi, quod magis suâ propriâ vitâ ametur ab eo omnia hæc conveniunt ipsi in corpore, cujus est membrum; & quando oratur pro Ecclesiâ, oratur pro ipso;

& quando dicitur, esse communionem Sanctorum, insinuat, communicationem esse bonorum spiritualium inter fideles, in quarum omnium prærogativarum ipse admittitur participationem.

Sed quicumque non habet conjunctionem hanc cum Jesu Christo per fidem, est palme recisus e vite, cui nulla progignendi unquam aliquem fructum est facultas. Omnes igitur hæretici, omnes Athei, omnes Mahumetani, omnes infideles, quorum infinitus ferè est numerus, idonei non sunt, quamdiu in hoc perseverant statu ad colligendum aliquod meritum, vel participandum e fructibus Passionis Redemptoris. Et quid continget illis? ad quid inferviunt, omnia hæc arida sarmen-ta, e vite præcisa, nisi ut comburantur? Eheu! quam copiosum pabulum ignis æterni! Quis omnia hæc absque vehementi aspiciat dolere?

Secundò non sufficit, ut palme conjungatur stipiti, sed oportet ipsum vivere eadem cum vite & stipite vitâ: si enim exarescat & moriatur, nullum afferre potest fructum. Sic omnino non sufficit cum Jesu Christo uniri solo fidei vinculo, & Ecclesiæ ipsius existere membrum: oportet habere vitam supernaturalem sanctificantis

Cccc 3

grā-

Quatuor requiruntur ad afferendum fructum meritorum.

Fides.

Gratia sanctificans.

gratiæ, quæ vivere nos facit eadem cum Iesu Christo vitâ divinâ, nosque idoneos reddit ad afferendos meritorum supernaturalium fructus; aliàs palmes est siccus & aridus condemnatus ad perpetuam sterilitatem, quâ æquè redditur inutilis, quamvis conjunctus maneat cum stipite, ac si ab illo foret separatus. Plurimi igitur Christiani, qui conservant quidem fidem, sed carent gratiâ, eòquod vivant in statu infinitâ ratione miserabili peccati mortalis, inhabiles omninò sunt in hoc statu progignendi aliquod meritum vitâ dignum æternâ; & si maneant ac moriantur in hoc statu, non admittentur unquam in partem immensi hujus thesauri meritorum Redemptoris sui.

Sancta charitas,

Tertiò requiritur calor celestis, qui calefaciat & vivificet vitam, ut fecunda reddatur, ac ardor solis, quo fructus ipsius perducantur ad maturitatem; aliàs, quod alicujus valoris sit, producet nihil. Hoc insinuare vult, quòd ultra duas uniones fidei & gratiæ sanctificantis, quæ conjungunt animam cum Iesu Christo, ipsamque vivere faciunt ipsius vitâ, requirantur ardores sanctæ charitatis, quibus calefiat & excitetur ad exercitium bonorum operum, imitando vitam Redemptoris sui, sitque verè motivum amoris Dei, quo im-

pellatur ad agendum, Quamvis enim habeat fidem & sit in statu gratiæ si non ageret nisi naturaliter ex respectu humano, id est, ex motivo amoris proprii & propriæ utilitatis, facere quidem posset opera bona ex seipsis, quæque ratione quâdam placerent Deo, sed hæc non essent nisi fructus immaturi ex defectu caloris; & quia ipsa animata non foret divino charitatis ardore, sic parvam vel nullam partem haberet ex infinitis meritis Redemptoris sui.

Tandem non sufficeret palmi-
ti vitis uniri cum stipite, & vivere vitâ ipsius, insuper frui radiis & influxibus solis favorabilibus, quantum requiritur ad progignendos fructus optimos. Si cunctis his stantibus percutiatur pruina vel grandine, aut exspolietur à furibus manet absque fructu, haud aliter ac si nullam è præfatis habuisset prærogativis, sic quamvis anima uniretur Iesu Christo per fidem, per gratiam sanctificantem, per sanctam charitatem, ipsaque disposita foret ad producendum plurima bona opera, seque locupletandum meritis maximis: Eheu! si aliquâ percutiatur tempestate, expolietur ab inimicis salutis suæ, amittit quandòque unius horæ spatio omnes, quos plurium annorum laboribus collegerat fructus. Eheu! nonne sæpius hoc accidit,
dum

Fuga peccati
& malorum
occasionum.

S. A.
in P.
v. 1.

dum immoramur periculosis in mundo occasionibus, dum nunquam non ambulamus in medio laqueorum, in extremitatibus præcipitiorum?

Nôsse igitur cupis statum, quem tenere oportet, ut participare possis ex meritis Passionis Salvatoris mundi! habere studeas hæc quatuor: unionem fidei, quæ te conjungat cum ipso, velut membrum cum suo capite; vitam gratiæ sanctificantis, mediante quâ recipias influxus divini ipsius spiritûs; ardores charitatis sanctæ, à quibus impellaris ad exequendum in omnibus divinam voluntatem, ipsius. Præter hæc omnia sis veluti vitis benè oclusa, periculosas fuge occasiones, custodi te ab inimicis salutis tuæ, qui rapere tibi possent bonorum tuorum fructum operum, deplorando in peccatum lapsu. In hoc statu certo participabis & abundanter ex meritis Salvatoris tui.

Sed dicitur, divitias inflare eor, & animo inferere ambitionem; metuo ne tam divitem me aspiciens concipiam cogitationes superbas, & magnam mei ipsius existimationem ob abundantem meritorum meorum copiam. Et unde accipies hæc merita? interrogabit te magnus Apostolus: Quid habes, quod non accipisti? Et si accepisti à Deo, quid gloriaris, quasi non acce-

peris? Quasi haberes id à teipso? Nihil eras, homo es, an meruisti, ut esses? Natus es cum peccato, & justificatus es ac adoptatus in filium Dei, quid meruisti, ut tineres hanc gratiam? Nihil potes à teipso, nisi mendacium & peccatum, & recepisti facultatem operandi bonum ac promerendi coronas; & tu quid dedisti Deo? Nihil. Sed quid habes, quod Deus non dederit tibi? Nihil. Si resumeret, quod spectat ad se, & nihil relinqueret tibi, unde gloriari posses? Nihil. Ecce omnes tuas divitias.

Ne persuasum habeas, mereri te aliquid posse à teipso. Quare? Quia absque illo agere & operari nihil potes. Quare nil agere absque ipso possum? quia absque ipso esse non potes. Habes esse, & hoc merum est donum Dei; habes gratiam, quæ perficit tuum esse, & hoc est merum donum Dei; habes bonum usum tui esse, tuæque gratiæ, quæ producere te facit bona opera; & hoc denuò est merum donum Dei; locupletas ex hoc & per hoc te meritis, sed hæc sunt iterum dona Dei; sine ipso enim non haberes illa. Quando tua allegas merita, ostendis & visenda præbes merita Jesu Christi: verum est, quod tua sint, sed tua sunt, quia illa is dedit tibi; & dignus es, ut perdas, si attribuere tibi cogitas illa, quasi à te ipso

Quomodo
cognoscea-
dum nos
nullum habe-
re bonum,
quod non
proveniat à
Deo ut illum
glorificemus,
nosque hu-
miliemus,

pro-

profecta; mereris humiliari eorum privatione, si possidendo illa tibi ipsi adsciscere paras gloriam: tandem enim, quid habes, quod non accepisti?

Quando Deus coronat merita tua in caelo, propria sua coronat dona; sibi ipsi ergo potius, quam tibi administret iustitiam, cum merita, quae coronat, non à te, sed proveniant ab ipso. Sic omnia ex gratia habes; & hinc etiam ipsa vita aeterna vocatur gratia: *Gratia vita aeterna*. Nihil attribuamus no-

Rom. 6.

bis, permaneamus in nostro nihilo, ipsi soli gloria ex omnibus. Dum reservat sibi soli omnem gloriam, omnem nobis relinquit utilitatem. Ecce tibi infinitarum divitiarum thesauros, quos apertos tenet nobis, omnia haec merita nostra sunt, si capere volumus illa; hauriamus incessanter, nosque locupletemus. Sed quâ ratione id faciendum. Erit hoc argumentum consultationis sequentis, quae tota erit practica.

ca.

CONSULTATIO XXIII.

Quomodo incessanter haurire possimus è thesauris meritorum Jesu Christi.

Permissum est
quætere com-
moda nostra
spiritualia.

Dicant, quidquid voluerint, dari animas in intentione suâ adeò puras, ut agant absque ullo propriæ utilitatis intuitu; amamus nihilominus omnes utilitatem nostram, & amare debemus illam. Jesus Christus non condemnat desideria, quibus inardescunt avari accumulandi bona, nisi quia vilia nimis & abjecta sunt, dum inhiant pulveri terreno, cum opimiorum ac sublimiorum nancisci possent fortunam: suadet namque Apostolis suis, ut thesaurizent sibi thesauros in caelo,

ipsisque promittit aeternas divitias, si temporales, quas possederint, deserere voluerint, sui que amplecti sequelam. Vult igitur extimulare illos ad sublimiorem vitæ Christianæ perfectionem propriæ intuitu utilitatis, & ubi vis, ubi requirit servitia hominum, allicit illos promissione retributionum.

Tres habemus virtutes Theologicas, fidem, spem & charitatem, quas largitur nobis, dum peregrinamur in vita hac mortali, velut tres duces, ad deducendum nos ad patriam nostram cœle-

Quare Deus
largiatur nobis
virtutum
speci.